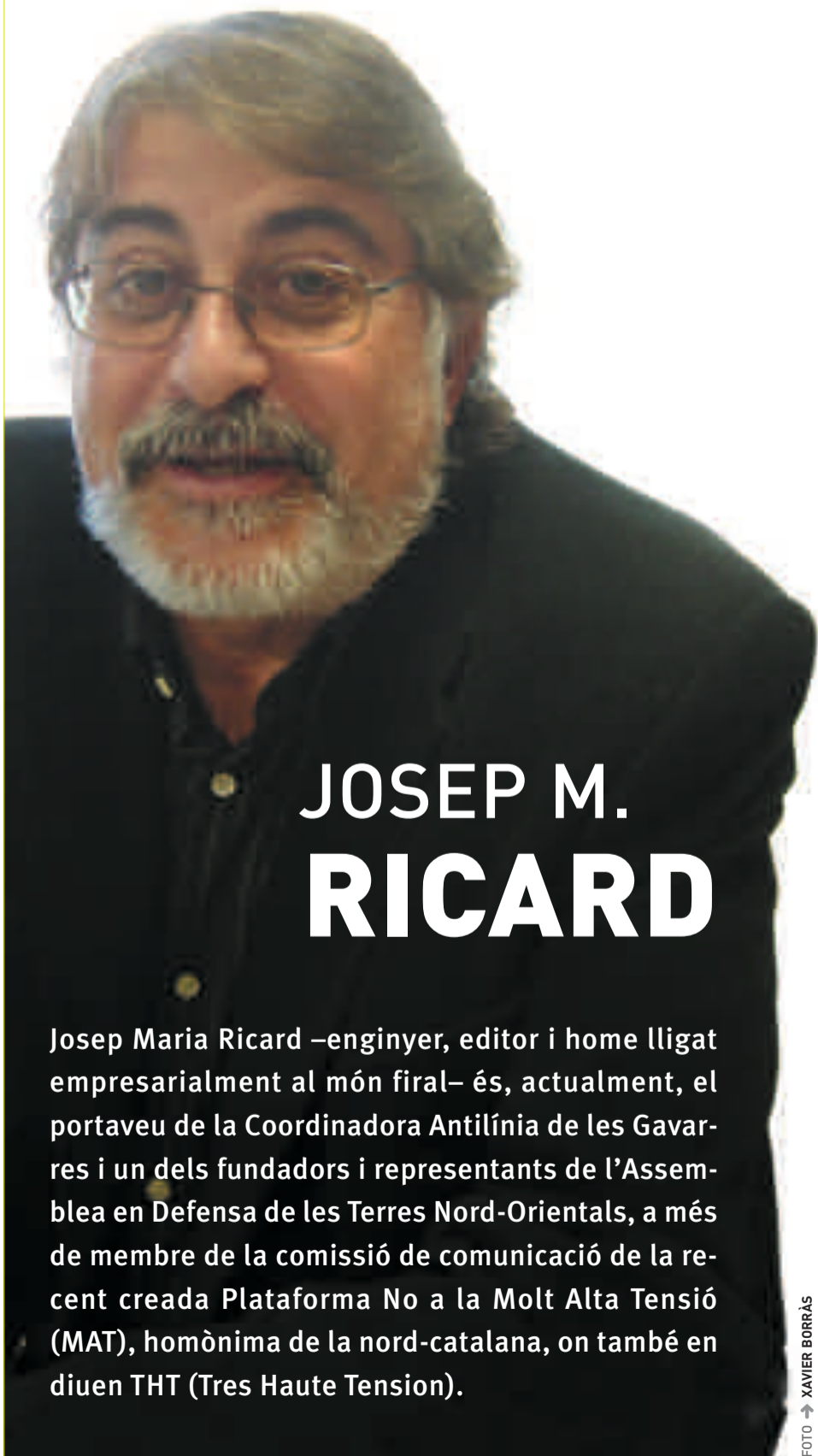


PENJATS DE L'ALTA TENSIÓ



EL PACTE FRANCOESPANYOL PER EVITAR LA NUCLEARITZACIÓ DEL MARROC N'ÉS LA CAUSA

«Aquesta és la línia de la **Molt ALTA TENSIÓ NUCLEAR**»



JOSEP M. RICARD

Josep Maria Ricard –enginyer, editor i home lligat empresarialment al món firal– és, actualment, el portaveu de la Coordinadora Antilínia de les Gavarres i un dels fundadors i representants de l'Assemblea en Defensa de les Terres Nord-Orientals, a més de membre de la comissió de comunicació de la recent creada Plataforma No a la Molt Alta Tensió (MAT), homònima de la nord-catalana, on també en diuen THT (Tres Haute Tension).

XAVIER BORRÀS → DIRECTOR D'USERDA

Com va ser que t'impliquessis en la lluita contra la línia de Molt Alta Tensió?

El 8 d'agost de 1996 es va publicar un edicte al DOG (Diari Oficial de la Generalitat), amb premeditació i alevosia, en plenes vacances, i una veïna i jo ens vam assabentar per casualitat que per les nostres terres passaria una nova línia d'alta tensió, l'anomenada línia de les Gavarres, de 110.000 volts –projectada el 1995–, i que travessa diversos municipis del Gironès i del Baix Empordà: Juià, Quart, Gambilles, Cassà, Llagostera, Santa Cristina d'Aro i Castell d'Aro.

Per la teva finca ja hi passava una línia de 25.000 volts feta 60 anys enrere, no?

A la Delegació d'Indústria de Girona van considerar que no caldria fer cap expropiació per a la de 110.000 volts, sinó simplement fer constar un canvi de potència. Fa seixanta anys, el que volien els pagesos era tenir la llum ben a prop de casa, just al contrari del que es vol avui..., perquè, a més a més, les finques –si hi passa una línia a prop– perden tot valor econòmic.

El que era una línia, la de 25.000 volts, comparable a un camí rural –que es dreçava, encara, sobre pals de fusta–, s'havia de convertir, de grat o a la força, en una mena d'autopista amb quatre carrils.

De fet, la Llei d'expropiacions és una llei franquista de l'any 1952 que mai no ha estat posada al dia; la Llei elèctrica és de l'any 1967 i manté les mateixes normes d'aleshores. Ningú, cap polític, no s'ha dedicat, a revisar-ne les distàncies. Per exemple, la línia de 110.000 volts teòricament, segons aquesta Llei, podria passar a 7 metres de les cases (actualment passa entre 12 i 30 metres). I la Unió Europea recomana 100 metres a banda i banda de les torres per cada 100.000 volts. Quan es fa una al·legació, doncs, sempre es té les de perdre, perquè tant el jutge com Indústria et diuen: «Encara gràcies, perquè te la podríem fer passar a 7 metres». Enher i Indústria van declarar aquesta línia d'utilitat pública adduint les necessitats de potència de la Costa Brava, però en cap moment, com passa ara amb la línia de Molt Alta Tensió, se'ns en justifica les necessitats reals o el fet que hagi de passar a tocar de les cases. En aquell moment, doncs, ni es va rectificar el traçat ni hi va haver voluntat política per part del Govern de CiU d'ajudar-nos. El Govern, en comptes d'ajudar, accepta les imposicions de les companyies elèctriques, si no és que les afavoreix clarament.

La insensibilitat dels tècnics de la Generalitat envers la població és absoluta. Vet aquí, doncs, com va començar la guerra de les Gavarres, és

a dir, per imposició d'una llei franquista.

Nosaltres hem hagut de tractar amb tres directors generals, dos de CiU i ara amb Josep Maria Isern, però la línia continua igual. Hi ha tres contenciosos posats: dos de l'Ajuntament i l'altre de la Coordinadora, i d'això ja fa quatre anys. I en fa tres que passa la línia, ens contamina i ens fa la punyeta..., però la gent es cansa, perquè amb aquests contenciosos el que intenten ells és que la gent abandoni i s'arruïni. De fet, ja portem gastats al voltant d'uns 10 milions de les antigues pessetes per defensar el nostre territori, que és el que en definitiva fem. A més, cal comptar que els nostres impostos serveixen perquè el propi Govern de la Generalitat, en comptes d'obligar la companyia a fer un traçat si més no ben fet, vagi en contra nostra.

Van parlar amb Pere Segarra, director general, avui molt ben col·locat en una companyia de gas catalana; van parlar amb Albert Mitja, director general –que els «entenien» perfectament, però estava lligat per la pressió política–, i que ara està en una companyia dependent de la Generalitat, i, entre els tècnics d'Indústria que van aprovar i acatar les directives d'ENHER hi havia la dona de Jaume Fernández Calvet (membre destacat de Terra Lliure), Teresa Aragonès Perales –detinguda dues vegades (Barcelona, 1981; Perpinyà, 1985) per presumpta col·laboració amb banda armada–, enginyera industrial, actualment diputada i membre de la Comissió d'Indústria al Parlament de Catalunya per Esquerra Republicana de Catalunya.

Teresa Aragonès, precisament, és una de les persones responsables que es fes la línia sense aportar-hi cap canvi.

Quin és, segons el teu parer, el capteniment del Tripartit amb relació a aquest tipus d'infraestructures, com la línia de les Gavarres i la línia de Molt Alta Tensió Sentmenat-Bescanó-Baixàs?

El PSC sempre ha estat d'acord amb la MAT; ERC, en boca del seu conseller en cap, addueix compromisos anteriors i a Iniciativa, com que sap que està en minoria, no li costa res d'oposar-s'hi, però el seu conseller al Govern, Salvador Milà, se'ls despenja i s'hi manifesta a favor. Tots plegats actuen amb el mateix tarannà, és a dir, afavorir absolutament les companyies elèctriques, en aquest cas Endesa, perquè facin i desfacin en el territori tot el que vulguin. En comptes de fer les coses bé, la Generalitat es dedica a fer d'agent comercial de les elèctriques a base d'aduir que els ajuntaments cobraran compensacions econòmiques, però no els afectats, que reben indemnitzacions irrisòries segons el preu que fixa el cadastre i que, a diferència